

„Noem me maar bij mijn voornaam; 't hindert niets. Hoe gaat het met mijn ouders?”

„Gezond — o, ze zullen blij zijn, je weer te zien! Maar wat zie jij er morsig uit! Je kleeren zitten onder den modder — je ziet er uit als een landlooper.”

Ze lachte vroolijk, dit zeggend, maar overigens sprak ze haar oprechte meening uit. De Hongaarsche vrouwen staan op netheid, reinheid en zindelijkheid. Al is haar woning een spelonk, een hol, zij zullen er een behoorlijk verblijf van maken, en daarom hinderde haar toch die slordige vermomfaaide uniform.

„Ik kom van 't front, Gisella. Nu zie je, hoe zwaar het juk drukt van imperialisme en kapitalisme.”

„Zal 't nu beter worden, Stephan?”

„Gewis, nu wordt het beter.”

Gisella trok de vierkante schouders op.

„Hoe denken er hier de menschen over?”

Haar gelaat betrok.

„Zij kunnen niet meer denken; ons volk is verbijsterd, en zijn kracht is gebroken.”

Er kwam een auto voorbijrijden in matigen gang.

„Graaf Tisza en de Gravin!” zeide ze.

Ze maakte een eerbiedige buiging, en de Graaf en de Gravin beantwoordden den groet.

Doch Stephan was rechteop blijven staan, onbeweeglijk, en met een vijandigen blik oogde hij de auto na, die in een wolk van stof verdween.

Gisella was verwonderd over zijn houding.

„Waarom groette je niet, Stephan?”

„Omdat die man de oorzaak is van al onze ellende.”

'tKwam er scherp en bitter uit. Het was geheel in strijd met Stephans goedgehartig karakter.

„Wie heeft je dat verteld, Stephan?”

Het was hem in de loopgraven verteld, reeds maanden geleden. Tisza, tijdens het uitbreken van den oorlog Minister-President, had den oorlog kunnen keeren, maar omdat hij een huurling en een kapitalist was, had hij het niet gewild. En zoo was de wereldoorlog ontbrand.

Het flikkerde op in Gisella's donkere oogen.

„'t Is alles gelogen, gelogen!” barstte de arbeidervrouw uit met een opgewonden gebaar. „De Graaf deed alles, wat hij kon, om den oorlog te keeren.”

Het brandde in haar ziel om die leugen, welke door Sociaal-Democraten en Communisten van de daken van Boedapest werd gepredikt. Deze vrouw, die zoo even haar kind tot voorzichtigheid had aangespoord, wierp nu zelf alle voorzichtigheid over boord, onbekommerd om de groep menschen, die waren blijven staan om te luisteren. Dat deed het hartstochtelijke, Hongaarsche bloed.

Zij maakte een breed gebaar met den arm in de richting der Herminastraat, aan den overkant der Donau, waar Graaf Tisza woonde, en riep: „O, 't is Gode geklaagd, hoe het gemoed van het Hongaarsche volk wordt vergiftigd door de leugen! Elken avond houdt het gepeupel demonstraties voor de villa van den Graaf, en dan schreeuwen zij zich de kelen schor met: „Tisza moet sterven! Tisza moet dood!”

„En ge zult zien, dat ze hem nog een keer te avond of te morgen vermoorden,” zei een timmermansbaas, met de mand gereedschappen op zijn schouder; „waarom neemt hij niet de wijk naar zijn landgoed?”

„Ik zal je zeggen,” antwoordde ze onmiddellijk, „waarom hij niet vlucht. Hij heeft een eerlijke conscientie; daarom vlucht hij niet. En omdat hij zijn vaderland misschien nog een dienst kan bewijzen, daarom waagt hij zijn leven.”

Zij kende den chauffeur, die vóór in de auto zat. Hij was nog in de familie, en die chauffeur roemde den Graaf als den edelsten man, dien hij nog ooit had ontmoet. Altijd had de Graaf een vriendelijk woord over voor zijn ondergeschikten; als een vader was hij voor hen. Nog geen veertien dagen geleden had de Graaf zelf nog een pak gedragen, om den chauffeur te ontlasten. En terwijl haar adem sneller ging, vertelde deze arbeidervrouw zulks aan de omstanders, er bijvoegend, hoe de Graaf haar man in een tijd van werkeloosheid aan werk had geholpen.

„Ik laat dien voortreffelijken man niet beledigen,” zeide ze, met een kleur op het gelaat; „Hongarije heeft geen edeler zoon!”

Stephan gaf er geen antwoord op. Aan Gisella's oprechtheid viel niet te twifelen, maar dat haar man de kruimkens had mogen opzamelen, die van des rijken tafel vielen, had haar blik eenzijdig gemaakt. Zij was een bekrompen wezen, met een engen horizon, en zulke menschen hielden aan het oude vast, al was het verward en tot niets meer nut dan om in den oven geworpen en verbrand te worden.

Hij groette Gisella.

„Ge zult de zaak later nog wel eens van een anderen kant bekijken,” zeide hij.

„En gij eveneens,” was haar nadrukkelijk antwoord; „wacht maar — wij zijn er nog niet!” (Wordt vervolgd.)

Ford en Edison, rustend.

7977

WELVERDIEND

Dezer dagen was op een boerderij in Amerika een man, gekleed in een dagloonerskiel, druk bezig met hooiharken, toen een auto voorreed, waaruit drie mannen stapten. De auto was volgepakt met de benodigdheden voor eenige dagen kampeeren in de open lucht, en dat was ook het doel van de heeren; ze moesten eens even uit den tredmolen van het dagelijksch leven om weer op krachten te komen. Verdiend was de rust zeer zeker, want Edison en Ford zijn wel de meest bekende arbeidzame mannen in de Vereenigde Staten.

En die hooiharker in zijn dagloonerskiel? Hij was niemand anders dan president Coolidge, bijgenaamd Calvin de Zwijger, die daar in de eenzaamheid zich oefende in het landbouwbedrijf en... zwijgen. Ook voor hem was de rust welverdiend.

En in die landelijke omgeving waren deze „grooten” bij elkander, ver van het jagende en jachtende leven. Thans was de president wel genoodzaakt, zijn zwijgoefening even te onderbreken. Hij leidde zijn vrienden rond op de hoeve en liet hen alles zien. En daarop vertrokken de bezoekers, terwijl Coolidge zijn hooiarbeid weer opnam.

Een welverdiende rust voor mannen, die op staatkundig, wetenschappelijk en handelsgebied zoo uitblinken en daaraan hun volle kracht en energie wijden.

Ik zei zoo even: Hij wekt onze sympathie. En verdient ze.

Moet ik die woorden voor u terugnemen, nu ge weet, hoe hij als een discipel der Dominicanen heeft geregeerd? Bedenk, dat hij met al zijn krachten gehandeld heeft naar het licht, dat hem geschonken was.

Wijf het der kerk, — de kerk, die zoo wreed kan zijn voor haar in haar oog dolende kinderen, dat zij hem niet den beteren weg wees.

In het stille, vredige licht van de studeercel, die onze plaat voorstelt, wordt den jongen koning de walmende fakkel gereikt, die hem straks den dwaalweg zal doen inslaan.

En in het vrome, ontvankelijke hart wordt het zaad gestrooid, dat opwassen zal tot een oogst van bloed en tranen, en van nameloos wee.

K. T. B.

LEGENDEN VAN FRANCISCUS VAN ASSISI

II. Hoe Franciscus van Assisi voor het Korenveld predikte.

In den tijd toen Franciscus zijn rijke kleederen aflegde, om, bekleed met een grove, korte pij, bijeengehouden door een geknoopt geeselloord, een van Gods armen te worden, toen hij geen dak boven zijn hoofd had en geen legerstede had om zijn ledematen 's nachts op uit te strekken, toen hij met den melaatsche zijn brood deelde en in het holle van zijn hand water schepte uit de bron, riepen hem de menschen toe: „Pazzo, il Pazzo!” (Gek, de Gek!) Deze scheldnaam deed hem pijn, want hij wilde veracht zijn om 's Heeren wil, maar dit vestigde de aandacht op hem zelf.

In die dagen van algeheele verlatenheid en eenzaamheid, toen weiden, akkers, bosch, hei en rotskloof zijn woning waren, gelijk zij de toevlucht zijn voor de dieren des velds, werd in den heiligen Franciscus voor het eerst die diepe liefde voor de natuur geboren, die de kroon was van zijn aardse leven. Door de menschen uitgestooten, vond hij nieuwe vrienden in de wildernis. Een zacht leger spreidde hem het vriendelijke mos, koele schaduw gaven de olijven en cypressen, heerlijke verkwikking bood de berk uit het binnenste van zijn boomhart. De korenaren leverden hem spijs, de bijen gaarden hem zoeten honing, de wilde pereboom laafde hem met zijn sappige vruchten, struik en kruid voorzagen hem van bessen. Het water der beek koelde zijn brandende voetsoelen af, de bronnen in het bosch leschten zijn dorst met kristalhelderen dronk. De reeën lieten hem hun zachten rug gebruiken als hoofdkussen, de konijnen deden dienst als voetbank. De vogels in de boomen zongen een lied van troost voor den eenzamen kluisenaar. De leeuweriken droegen zijn loflied naar den hooge. Lucht en licht droogden zijn tranen bij nacht en het zweet zijns aanschijns bij dag. De wilde doornstruik trok zijn puntige takken terug om den heilige niet te wonden.

En dit alles bracht dien milden lach van goedheid om zijn mond, die zijn gelaat niet meer verliet en de troost werd voor duizenden zijner medemenschen. Ja, deze glimlach is blijven voortbestaan en verkwikt nog heden ten dage de menschen met zijn vredig licht.

Steeds dieper en hartelijker werd de broederlijke band tusschen Gods dwaas en tusschen boom en struik, gras en bloem, vlinder en bron, spin en mug. Deze

alle waren hem boden van Gods liefde. Zij alleen kwamen hem bezoeken, toen de menschen hem verjaagden. Toen leerde Franciscus de geheimen des levens kennen. Het werd hem duidelijk, dat de schepselen der natuur, die zooveel menschen vreemd blijven, stille, geheime boden Gods zijn, boden van de liefde des Scheppers, verborgen dienaars der genade, miskende arbeiders staande onder bevel van den Almachtige.

In deemoed en vreugde genoot hij van de bewijzen hunner liefde. Zegenend streek zijn hand over halm en bloem. Behoedzaam en teeder redde hij uit het nest gevallen vogels en vermeed een wormpje op den weg te vertreden. Zoo lichtig stapte hij door de weiden, dat zijn voet het gras niet vertrad. En zoo kwam het, dat tusschen hem en de dieren en planten iets herleefde van de oer-oude Paradijs-verhouding. De vloek en doodsangst, die den mensch gewoonlijk vergezelt waar hij gaat, werd van hem genomen. Vrede straalde van hem uit, evenals van den eersten mensch vóór den zondenvall. Eerbiedig vertrouwen was het loon zijner liefde.

Hoe langer Franciscus daarbuiten leefde in bosch en veld, des te hartelijker werd zijn begripen van dit alles, des te grooter zijn geluk, des te fijner zijn kennis. Hij leerde zelfs de taal van de vogelen des hemels.

Eens op een dag, ver in den zomer, toen de rijpheid van het gezaaide reeds haar gouden glansen over den akker zond, toen de vruchten reeds geel en rood schitterden in het donkere loof der boomen, en de korenvelden steeds meer gingen gelijken op meren, waarin de zon weerspiegelt, zat de heilige Franciscus op een helling in den blakenden zonneshijn. Voor hem lag een groot korenveld, dat door een zachten wind bewogen, golfdde en deinde. Hoe mooi lag dat korenveld daar, omzoomd door een bonten rand van roode klaprozen en blauwe korenbloemen. Franciscus hief zijn hand op en zegende den akker uit de volheid zijns harten.

En sprak toen: „Ik dank u, gezegend korenveld, en bid u, uwen God en Schepper te danken, omdat gij geroepen werd een weldoener, een kracht en verkwikking voor de menschheid te zijn. Geprezen zij de hand, die het zaad uitstrooide in uw voren. Geprezen onze zuster de Zon, die het zaad deed ontkiemen, wassen en uitspruiten door haar licht en warmte. Geprezen zij mijn broeder de Nacht en mijn broeder de Dauw, die uw vrucht afkoelden en verkwikten. Bedenk toch, o heilige akker Gods, wat het zeggen wil de bede van onzen Heiland in het „onze Vader” te mogen vervullen: „Geef ons heden ons dagelijksch brood.” Gij komt als een geroepene en begeerde bode Gods, die kracht geeft tot de moeilijke dagtaak, kracht tot goede daden, tot fier overwinnen en voleinden. Het is de wil van den Almachtige, dat zonder uw hulp niets volbracht worden kan van al wat op de aarde groots en goeds geschieden kan. Uw welgedijen beteekent het geluk der volkeren, uw misgewas echter ongeluk en dood, nederlaag, smaad en ellende. Bedenk toch, dat gij de grootste aalmoezenier zijt der wereld, de spijziger der hongerigen, en welk een schoon werk gij daarmede voor God volbrengt. Gij zult God voor deze heerlijke taak steeds ootmoedig dank zeggen. Gezegend korenveld, de liefde Gods zij met u!”

Het korenveld had onbeweeglijk geluisterd. Nu echter bogen de hooge slanke aren het hoofd en er ging een ruischen door hun duizenden stengels en halmen. „God vergelde het u!” sprak het korenveld, met een sprake, die alleen Franciscus verstond.

J. H. K.

gegeven!" — „Ja maar, het is alles om Jezus' wil!" klinkt het antwoord, „het is alles, opdat het leven van Jezus in mijn sterfelijk vleesch openbaar zou worden. Zijn liefde is mij oneindig meer dan al wat ik om Zijntwil missen moet. In Hem heb ik een schat voor mijn hart gevonden; ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken. En ik weet, dat Hij, die den Heere Jezus heeft opgewekt, ook mij, door Jezus, zal opwekken, opdat ik eeuwig met Hem verenigd zij!"

Wat dunkt u van den Christus? Geloofst gij, dat Hij is de Zoon van God, de Zoon des menschen? Geloofst gij, dat Hij de eenige Zaligmaker is, op Wien men bouwen kan in leven en in sterven? Wat méér zegt: Geloofst gij in Hem? Kunt gij zeggen, dat Hij uw Heiland is? Alles hangt voor u af van uw antwoord op de vraag, die wij hebben overdacht. Aan de ééne zijde, het vreeselijke lot van den Christus-verwerper, vreeselijker dan onze arme woorden het kunnen beschrijven; aan de andere zijde, vrede met God, een vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, de belofte van het tegenwoordige en het toekomstige leven, een heden vol innerlijk geluk, en een eeuwigheid van eeuwig leven in al de vreugden des hemels, verenigd met den heerlijken Persoon van Christus.

J. N. V.

Nagel is een vaste plaats.

Jes. 22 : 23. En Ik zal hem als een nagel inslaan in een vaste plaats; en hij zal wezen tot een stoel der eere voor het huis zijns vaders.

De muren van de Oostersche huizen zijn aan de binnenzijde niet beplakt met behangselpapier, zooals de onze. In de eenvoudige woningen blijven de muren onbekleed, in de huizen der rijken behangt men de wanden met tapijten en kleeden. Om dat bekleeden mogelijk te maken, worden in den muur groote nagels geslagen, die tevens moeten dienen om aan het gebouw stevigheid te geven. Een reiziger in het Oosten (Chardin) geeft daarvan het volgende verslag:

„Men drijft niet met een hamer de nagels in, die in een muur in het Oosten geslagen worden; want zoo de muur van tegelen is, is hij daartoe te hard; of zoo hij van leem is, te broos; maar zij bevestigen die onder het bouwen in het metselwerk. Het zijn groote nagels, met vierkante koppen, als een dobbelsteen, en goed gemaakt; de einden er van zijn gebogen, zoodat zij als het ware krammen zijn. Gewoonlijk plaatst men ze bij de vensters en de deuren, teneinde er, desverkiezende, sluiers en gordijnen aan te kunnen hangen.”

Als zoo'n nagel, die dient om stevigheid en sieraad te geven, zoo zou de Heere Eljakim, den zoon van Hilkia, doen zijn tot een stoel der eer voor het huis zijns vaders.

s.

GELOOFSTRUSTOUWEN

Vraag niet wat zal de toekomst brengen
Zie, wat u God in 't leven geeft;
Hij weet 't voor ieder zoo te mengen,
dat elk 't hem passend aandeel heeft
in vreugd en leed in voor en tegen;
leer dan in alles Godes wegen
te zien, waar Hij u veilig leidt,
voor 't Hemellevens toebereidt.

H. W. A.

DE NIEUWE DAG

L. PENNING

Verhaal uit de dagen der
Hongaarsche Commune

28)

Nadruk verboden

„Kom, Piroska,” zei Julius; „laten we naar huis gaan! Je trekt het je toch niet aan, wat die militairen zeggen? Hun zenuwen zijn overstuurd; dat begrijp je wel. Het zal nog een poosje aanloopen, voordat ze weer geregeld kunnen denken.”

Julius zeide het, en daarom zou het wel zoo zijn. Bij die aanranding op den eenzamen weg in den vroege avond was haar een oogenblik als een bliksemstraal de vraag door de ziel gegaan, of die ongelukkige officier met het houten been geen gelijk had kunnen hebben, en hier in de wachtkamer van het station had haar diezelfde vraag bestormd, maar de aarzeling, de weifeling, was voorbij. Zij was een eenvoudig meisje, uit een burgerkring, die met Gods hulp en noesten, vlijtigen arbeid er bovenop was gekomen, maar haar horizon was beperkt.

Daarom verheugde zij zich in Julius' bezit, want hij zou haar gids, haar trouwe leidsman zijn. Hij kende geen weifeling, geen aarzeling; altoos had hij een vast standpunt, waarvan hij zich niet liet verdringen, en haar vader en Stephan, al maakten zij soms tegenwerpingen, eindigden toch gemeenlijk, met hem gelijk te geven.

Piroska voelde zich innig gelukkig.

„Ik breng je thuis,” zeide Julius.

En toen ze den eenzamen weg weer hadden bereikt, vroeg hij haar, of ze nu geen angst kende.

„O neen,” was haar antwoord, „als gij bij me zijt, dan durf ik de heele wereld wel trotseeren.”

„En als ik je nu eens in den steek liet en terugkeerde?”

„Dat kun je niet.”

„Waarom niet?”

„Omdat ik je hart bezit.”

Hij ontroerde van die groote liefde, en teeder kuste hij de oogen, die zoo vol vertrouwen tot hem opzagen.

Vrouw Kovacz had zich reeds bezorgd gemaakt, omdat Piroska zoo lang weg bleef; twee keeren had zij reeds aan de buitendeur staan luisteren, en nu stond zij er voor den derden keer, toen Bundi tegen haar opsprong, en in de verte vroolijk gelach werd gehoord.

„Moeder staat reeds op den uitkijk,” zeide het meisje; „kom, mijn schat, en laten we doorloopen!”

Vredig viel het schijnsel der lamp op den verdorven tuin, en Elizabeth slaakte een zucht van verlichting.

„Wat is dat wegblijven, kind!” zeide ze; „ik maakte mij al ongerust.”

„Als Julius bij mij is, behoeft u niet ongerust te zijn,” antwoordde Piroska, en toen Moeder nog iets wilde zeggen, sloot het meisje haar den mond met een kus.

XI. Verrassende Wending.

De herfst kwam en ging. De sneeuw dwarrelde neer, en de winterstormen gierden over de Hongaarsche vlakten en bergen. Het volk werd geteisterd door honger en koude als nooit te voren, en de pers ging voort, om lofliederen te zingen ter eere van de revolutie.

„Maar dat helpt ons niet,” zeide Julius. „We moeten vooruit; er kan eerst ware bloei en welvaart komen, als de Commune wordt geproclameerd.”

DE NIEUWE DAG

L PENNING

Verhaal uit de dagen der
Hongaarsche Commune

29)

Nadruk verboden

Moeder Elizabeth zag haar zoon lang aan; er waren tranen in zijn oogen.

Toen zeide zij: „Je oogen zijn oprecht, mijn jongen, maar ze zijn beneveld. Neen, ik zal je niet vloeken. Ge zijt en blijft mijn kind, en ik zal je eeuwig liefhebben.”

„Moeder,” zeide hij, „zijt ge dan vast overtuigd, dat ik een blinddoek voor de oogen heb?”

„Zoo vast en vaster dan dat ik daar de zon zie schijnen aan den blauwen hemel.”

„Bid dan met mij, dat die blinddoek moge scheuren!”

En weer knielde de moeder neder, met de hand van haar jongen in haar hand. Zoo had zij met hem samen gebeden in lang vervlogen dagen, toen hij nog een kind was, en een verkeerde daad had begaan. Zij fluisterde haar gebed, maar Stephan verstond elk woord. Haar ziel worstelde met God om de ziel van haar kind; de moederliefde, die sterk en machtig is, kampte hier tegen het beest uit den afgrond, dat zijn ziel begeerde.

Toen zij opstonden, was Elizabeth kalm geworden.

„Het wordt tijd, om voor het middagmaal te zorgen,” zeide zij op haar gewonen toon, en daalde de trap af.

Doch Stephan bleef in diepe gepenzen achter.

Met een gramstorig gemoed had Julius de woning verlaten, om zich naar de gevangenis te spoeden, waar Béla Kun was opgesloten.

De cipier bracht hem nieuwe, hoopvolle tijdingen. Károlyi had bevel gegeven, Béla Kun als een politiek gevangene en niet als een misdadiger te behandelen, terwijl Mevrouw Károlyi een uur geleden in haar auto was voorgereden, om Béla Kun te bezoeken. Zij had den Bolsjewiek allermijnzaamst de hand gereikt, en hem een mooien ruiker roode rozen gebracht.

‘t Was schier ongelooflijk, maar de cipier had het met eigen oogen gezien, en deze cipier, die voor enkele dagen Béla Kun een gemeenen gelukzoeker had genoemd, sprak nu met grooten eerbied over de reusachtige talenten, die deze merkwaardige man bezat. En met innig welgevallen voegde hij er aan toe, dat Mevrouw Károlyi naar alles had geïnformeerd, en zelfs had gevraagd, of de matras van den heer Kun wel zacht genoeg was. „Hoor eens hier, cipiertje,” had ze met een lachend gelaat gezegd — die kokette lach week nooit van haar gelaat, als ze onder de menschen kwam — „jij bent er voor aansprakelijk, hoor, als de heer Kun iets te kort komt.” En met een vriendelijke buiging was zij weer naar buiten gezwaaid.

„Zou ik den heer Kun niet eens kunnen spreken?” vroeg Julius.

De cipier schudde het hoofd.

„Dat gaat nu absoluut niet.”

„Waarom niet?”

„Hij houdt juist een gewichtige politieke beraadslaging met enkele leiders der vakverenigingen. Alexander Garbay is er een van.”

Hij knipoogde tegen Julius, en deze begreep het nu net zoo goed als die oolijke cipier, welken kant het uitging.

Het was begonnen met den wassenden stroom der Sociaal-Democratie. In het naburige Kispest b.v. waren voor den Nationalen Raad twintig Sociaal-Democraten en tien Contra- of Anti-revolutionairen gekozen. Van

die tien trokken er negen hun oude plunje uit, en sloten zich bij de Sociaal-Democraten aan, terwijl slechts één Anti-revolutionair, onvervaard om de gevaren, die hem en zijn gezin bedreigden, als een held stand hield bij de Kruisbanier.

Het dappere corps der officieren, dat ter ongelukkiger ure trouw had gezworen aan den Nationalen Raad, deed nog een stap verder in diezelfde noodlottige richting, door zich voor een groot gedeelte bij de sociaal-democratische partij aan te sluiten.

Doch deze socialistische stroom was geen zelfstandige stroom; het was slechts een bijrivier, die den Commune-stroom zou voeden, zooals nu zonneklaar bleek. Garbay, de voorzitter van den machtigen metaalbewerkerbond, met Béla Kun in de gevangenis beraadslagend over de toekomst van Hongarije — het zeide genoeg. De Sociaal-Democraten zouden de vlag der Commune volgen, gedwee als schapen — dat stond reeds zoo vast als een paal boven water. Julius had het altijd wel vermoed; zoo moest het komen; en het morgenrood gloorde sterker van den nieuwen dag.

Een groote volksmenigte vulde de straat, op de maat van de muziek loopend. De roode vlag wapperde zegevierend boven de hoofden, en de Internationale werd aangeheven.

Julius sloot er zich bij aan. Zijn slapen gloeiden van geestdrift, en hij greep zelf de schacht van de vlag.

„Zij moet hooger klimmen,” riep hij, „hooger! Ze moet de wolken bereiken, opdat alle volken ze zullen zien, want wij bedoelen de wereldrevolutie!”

En hij zwaaide de roode vlag hoog uit boven de hoofden van het juichende volk! (Wordt vervolgd)

.... die kokette lach week nooit van haar gelaat....

Gravin Michael Károlyi

in de Christelijke kringen evenzeer verkwikkend hebben gewerkt als bij ons.

Doch laat ik nu eerst het vers in de Engelsche taal neerschrijven; er zijn er gewis onder de lezers en lezeressen van „Timotheüs,” wien het interesseert, het gedicht in de oorspronkelijke taal te lezen. Zooals ik het van een der bereidwillige inzenders ontving, laat ik het hier volgen.

Onder den tekst:

„Come unto Me all ye that labour and are heavy laden,”
Mattheüs XI : 28.

luit het aldus:

Child of My love, lean hard,
And let Me feel the pressure of thy care.
I know thy burden for I fashioned it,
Poised it in My own hand, and made its weight
Precisely that which I saw best for thee.

And when I placed it in thy shrinking form,
I said: „I shall be near, and while thou leanest
On Me, this burden shall be Mine, not thine.”

So shall I keep within My circling arms
The child of My own love; here lay it down,
Nor fear to weary Him who made, upholds
And guides the universe.

Yet closer come;
Thou art not near enough. Thy care, thyself,
Lay both on Me, that I may feel My child
Reposing on My heart.

Thou lovest me?
I doubt it not; then loving Me, lean hard.

.....
Come unto Me when shadows darkly gather,
When the sad heart is weary and distressed,
Seeking for comfort from your Heavenly Father;
Come unto Me, and I will give you rest.

Bovenstaande copie gaat vergezeld van een schrijven, waarin de schrijver (schrijfster) de veronderstelling uitsprekt, dat het vers dienst gedaan heeft als wandtekst. „Mijn moeder, die nu reeds overleden is, was bijzonder gehecht aan deze dichtregels. Ik weet, helaas, des dichters naam niet.”

Een andere dame schrijft, terwijl zij het vers bij insluit, dat eenigszins afwijkt van het bovenstaande, dat zij eveneens niet in staat is, den dichter te noemen. Zij nam van dit vers een afschrift in het jaar 1877.

Ten slotte ben ik door een anderen brief, dien wij ontvingen op onze aanvraag, in staat, den naam van de dichteres te noemen. Het was *Marianne Farningham*. De schrijfster is niet in staat, het vers te vermelden. Dat is zij vergeten. Wel herinnert zij zich, dat zij het boek, waarin het stond, onder den titel „Poems” of iets dergelijks, als geschenk ontving tusschen de jaren '80 en '90 van de vorige eeuw, toen zij tusschen de 18 en 19 jaar oud was. Dit vers uit dezen bundel heeft een blijvenden indruk op haar gemaakt; vandaar dat zij zich nog den titel herinnert. De vriendelijke schrijfster wijst voorts den weg aan, waarop zij meent, dat die bundel is op te diepen; „voorzeker,” gaat zij voort, „is het te vinden in „the British Museum” — waarschijnlijk „buried in dust and oblivion.”” (Onder stof begraven en in vergetelheid geraakt.)

Mochten wij verder iets vernemen omtrent deze interessante aangelegenheid, dan willen wij den lezers van „Timotheüs” dat straks gaarne mededeelen. Wij weten nu nog niet, wie de Hollandsche vertaling maakte, en wie deze opzond aan den schrijver van de meditaties in de „Heraut.” Moge deze bijdrage uw belangstelling hebben opgewekt! Maar bovenal, mocht het zijn, dat onze lezers zich en aan het oorspronkelijke gedicht, en aan de overzetting in het Hollandsch hebben verkwikt!

S. DE JONG Ezn.

□

□

DE NIEUWE DAG L. PENNING	Verhaal uit de dagen der Hongaarsche Communie
------------------------------------	--

39)

Nadruk verboden

Het was een bommeltrein; aan het naaste station stopte hij, en de man met het communistische boek stapte uit, terwijl zijn plaats werd ingenomen door een veertienjarigen jongen, met een gelaat, dat een mengeling van gluiperigheid en brutaliteit verried, en oogen, die rusteloos rondgluurden.

Een echt spionnagezicht! dacht Piroška. En zij stelde zich voor, dat de reeds beruchte Nikolaas Gelbert zoo'n tronie moest hebben.

De jongen zette zich daar breed neer in zijn hoek als een echte braniemaker, en hij rookte de eene sigaret na de andere. Hij keek haar voortdurend aan: met een onbeschoftheid, die haar ergerde en tevens haar onrust vermeerderde.

Het werd haar onverdraaglijk in dien hoek. Zij nam het valies en ging twee coupé's verder; daar was nog een open plaats vlak bij de gang, en die plaats nam ze, terwijl de oogen der medepassagiers weer op haar gevestigd werden.

Wat was de reden toch? Droeg zij iets opzienbarends? Was er iets bespottelijks in haar kleding?

Neen, dat was het niet; dan zou er wel een gefluister en een onderdrukt lachen of gegiechel zijn gehoord. Er lag eerder medelijden in de oogen, die telkens ter sluiks op haar waren gericht.

Wat was het dan? Trok het de aandacht, dat zij geen rooden strik droeg? En waarom trok het dan niet de aandacht, dat de vrouw aan haar zijde geen rooden strik droeg? Sterker nog: een officier tegenover haar, met een roode kokarde aan zijn officierspet, had zooeven de kokarde weggesmeten, zonder dat er bijzondere aandacht aan was gewijd. Het roode zinnebeeld werd trouwens schaarscher, hoe verder de trein zich van Budapest verwijderde.

Zij stond voor een raadsel, dat haar gevoel van veiligheid hevig bestookte, en om zich afleiding te geven, keek zij door de gebroken ruiten naar buiten.

Er slingerde zich een landweg tusschen de groene graanvelden; een meisje hoedde een grooten toom ganzen, en bij een beek ruischte het rad van een watermolen. Een paar kleine jongens kwamen van een boschpad; zij klauterden op de leuning van een voetbrug, die de beek overspande, en het bloote hoofd met een zelf gevlochten krans van frissche bloemen getooid, hieven zij met hun vroolijke stemmen een Hongaarsch kinderlied aan.

Zij hoorde een voetstap in de gang; het was de jongen, die tegenover haar had gezeten en voor haar coupé staan bleef. Hij had den rug naar haar toegekeerd, maar zij was vast overtuigd, dat hij haar bespionneerde, en zij reikhalsde naar het gastvrije huis van den ouden Prochaska, naar rust, naar veiligheid.

De trein stopte, en zij wist, wat haar te doen stond. De trein zou hier verscheiden minuten wachten, want het was een groter station, en zij zou een anderen wagen nemen. Zoo stapte zij dan uit, om op het perron met een schijnbaar onverschillig gelaat rond te kijken.

Verscheiden passagiers verlieten den trein, en nu eerst zag zij den rooden soldaat, die de zonderlinge tuimeling uit den bagagewagen had gemaakt. Zij had hem nog niet opgemerkt, al had hij in haar wagen gezeten. Hij ging rakelings langs haar heen, maar scheen